

UZASADNIENIE

Powód M. P., pozwem z 15 lutego 2017 r., wniósł o zasądzenie od pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych w W. kwoty 15.070,46 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 kwietnia 2013 r. oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że stanął do przetargu organizowanego przez pozwaną i wpłacił wadium. Powód nie wygrał przetargu, zaś pozwana zwróciła jedynie część uiszczzonego wadium, oświadczając o potrąceniu wierzytelności z jej wierzytelnością z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości w kwocie 15.070,46 zł. W ocenie powoda dokonane potrącenie było nieskuteczne z uwagi na nieskonkretyzowanie potrącanych przez pozwaną wierzytelności, wobec czego dokonana czynność prawna nie doprowadziła do umorzenia wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwana Agencja wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do stanowiska powoda podniosła, że w związku z zakończeniem okresu obowiązywania umowy dzierżawy z dniem 15 lutego 2012 r. powód był wzywany do wydania należącej do pozwanego nieruchomości, co uczynił dopiero 20 sierpnia 2012 r. Do dnia wydania powód bezumownie korzystał z działki co skutkuje zaległością w kwocie 15.070,46 zł. Pozwany podkreślił, że informował powoda o obciążeniu go opłatą z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości w wysokości 5-krotności wywoławczego czynszu dzierżawnego w przypadku niewydania nieruchomości. Pozwany dokonał potrącenia swojej wierzytelności z wadium wpłaconego przez powoda.

W toku postępowania Krajowy Ośrodek (...) w W. – jako następca prawny - wstąpił w ogół praw i obowiązków zniesionej Agencji Nieruchomości Rolnych.

Wyrokiem z 6 marca 2018 r. (sygn. akt XI GC 11/18) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.070,46 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I. sentencji), umorzył postępowanie w pozostałej części (pkt II.) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.371 zł tytułem kosztów procesu (pkt III.).

Sąd Rejonowy ustalił, że J. P., 6 marca 2002 r. zawarł z Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa w W. umowę dzierżawy nieruchomości rolnej. Umowa została zawarta na 10 lat, począwszy od 15 lutego 2002 r. J. P. jako dzierżawca zobowiązał się zwrócić wydzierżawiającemu przedmiot dzierżawy w stanie niepogorszonym, z wyjątkiem pogorszenia wynikającego z normalnego zużycia rzeczy. Ustalono czynsz dzierżawny w wysokości równowartości 30 dt pszenicy w stosunku rocznym, ustalając sposób naliczania czynszu od poszczególnych składników przedmiotu umowy określonych w załączniku nr 4. J. P. został zwolniony z czynszu w okresie od 15 lutego 2002 r. do 15 lutego 2005 r.

W § 17 ust. 4 umowy ustalono, że w przypadku wygaśnięcia lub rozwiązania umowy dzierżawy i niewydania przez dzierżawcę przedmiotu dzierżawy w terminie 1 miesiąca, Agencja naliczała będzie opłatę z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu dzierżawy w wysokości dotychczasowego czynszu dzierżawnego określonego w § 15 ust. 1 przypadającego do zapłaty w terminach wskazanych w umowie w wysokości 25% tej opłaty.

W dniu 10 maja 2011 r. J. P., jako cedent zawarł z M. P., jako cesjonariuszem, umowę cesji wierzytelności, na podstawie której zbył na jego rzecz wszelkie przysługujące mu prawa i obowiązki wobec Agencji Nieruchomości Rolnych w W. wynikające z powyższej umowy. Tego samego dnia został sporządzony Aneks nr (...) do umowy dzierżawy, w myśl którego dzierżawcą - na mocy umowy cesji - został powód M. P..

W piśmie z 16 lutego 2012 r. powód zwrócił się do Agencji Nieruchomości Rolnych w W., wskazując na niewiedzę o wygaśnięciu umowy dzierżawy z dniem 15 lutego 2012 r., o umożliwienie mu zbioru żyta oraz oświadczył, że jest zainteresowany nabyciem przedmiotowej nieruchomości.

Pismem z 29 lutego 2012 r. (...) Oddział Terenowy w S. poinformowała powoda, że w związku z wygaśnięciem umowy dzierżawy z dniem 15 lutego 2012 r. korzysta on z nieruchomości w sposób bezumowny, wobec czego wezwała do dobrowolnego wydania nieruchomości 16 marca 2012 r. Nadto poinformowała, iż w związku z bezumownym korzystaniem z nieruchomości zobowiązany będzie do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w wysokości 373, (...) pszenicy w stosunku rocznym, stanowiącej 5-krotność wywoławczego czynszu dzierżawnego.

W piśmie z 15 marca 2012 r. powód ponownie zwrócił się o umożliwienie dokończenia produkcji, wnosząc o ponowne wydzierżawienie przedmiotowej nieruchomości w przetargu ograniczonym.

W dniu 19 marca 2012 r. sporządzono notatkę z wizji lokalnej w terenie, w treści której wskazano, że na działce stwierdzono rolnicze zagospodarowanie nieruchomości, obsianie żytem, zaś jako podstawę prawną użytkowania wskazano bezumowne użytkowanie.

Przed Sądem Rejonowym w Myśliborzu toczyło się postępowanie, zainicjowane przez (...) przeciwko M. P. o wydanie nieruchomości. Powództwo zostało cofnięte z uwagi na fakt wydania nieruchomości. W dniu 20 sierpnia 2012 r. został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy z przekazania nieruchomości rolnej, w treści którego wskazano, że M. P. wydał sporną nieruchomość.

Pismem z 18 października 2012 r. (...) oświadczyła powodowi, że potrąca jego wierzytelność w kwocie 2.250 zł z tytułu zwrotu wpłaconego wadium z wierzytelnością Agencji Nieruchomości Rolnych w W. z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości położonej w obrębie R. gmina N. działka (...) w kwocie 2.250 zł, wobec czego wierzytelność (...) ulega zmniejszeniu o kwotę 2.250 zł.

W piśmie 26 października 2012 r. powód zwrócił się do (...) o nieobciążanie go opłatą z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowej nieruchomości, wskazując na swoją nieuwagę w upływie terminu obowiązywania umowy, a nadto wskazał, że wnioskował o przedłużenie umowy dzierżawy. Nadto zwrócił się o przeliczenie dochodzonej należności zgodnie z umową z dnia 6 marca 2002 r.

W piśmie z 19 listopada 2012 r. (...) poinformowała powoda o podtrzymaniu swojego dotychczasowego stanowiska w sprawie.

W dniu 19 kwietnia 2013 r. odbył się przetarg dot. nieruchomości rolnej niezabudowanej, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), w którym stanął M. P., po wcześniejszym uiszczeniu wadium w wysokości 25.500 zł. M. P. nie wygrał przetargu.

W piśmie 30 kwietnia 2013 r. (...) oświadczyła powodowi, że potrąca jego wierzytelność w kwocie 25.500 zł z tytułu zwrotu wpłaconego wadium z wierzytelnością (...) z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...) w kwocie 15.070,46 zł, wobec czego do wypłaty pozostała kwota 10.429,54 zł tytułem zwrotu uiszczonego wadium.

W piśmie z 24 maja 2013 r. powód wezwał (...) do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 15.070,46 zł w związku z nieskutecznym oświadczeniem o potrąceniu.

Krajowy Ośrodek (...) w W. jest następcą prawnym (...).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości. Powołując się na treść art. 498 § 1 k.c. oraz art. 70⁴ § 1 i 2 k.c. wskazał, że powód nie wygrał przetargu, albowiem najwyższą cenę zaferował Z. C.. Powód, jako drugi uczestnik przetargu, winien w tej sytuacji otrzymać wpłacone wadium. Powyższe nie nastąpiło, gdyż pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powoda z jej wierzytelnością przysługującą z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości w kwocie 15.070,46 zł. W kontekście powyższego, Sąd Rejonowy podkreślił, że potrącenie wierzytelności może mieć miejsce przede wszystkim w sytuacji, gdy taka

wierzytelność istnieje, zaś w sprawie bezsporne jest, że powód korzystał przez pewien okres z przedmiotowej nieruchomości w sposób bezumowny, co z kolei rodziło po stronie powodowej obowiązek zapłaty czynszu w wysokości dotychczasowego czynszu dzierżawnego określonego w umowie wraz z karą umowną w wysokości 25% tej opłaty (§ 17 ust. 4 umowy). Czynsz dzierżawny wynosił wysokość równoważności 30 dt pszenicy w stosunku rocznym. Niemniej pozwany wyliczył swoją wierzytelność w oparciu o treść art. 39b ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, który w dacie korzystania bez podstawy prawnej przez powoda z nieruchomości miał następujące brzmienie: „Osoba władająca nieruchomością wchodzącą w skład (...) bez tytułu prawnego jest zobowiązana do zapłaty na rzecz Agencji wynagrodzenia za korzystanie z tej nieruchomości w wysokości stanowiącej 5-krotność wywoławczej wysokości czynszu, który byłby należny od tej nieruchomości, gdyby była ona przedmiotem umowy dzierżawy po przeprowadzeniu przetargu

Sąd Rejonowy, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego, wyjaśnił że ustawodawca w żaden sposób nie wskazał, aby analizowany przepis miał charakter bezwzględnie obowiązujący. Ponadto trzeba zwrócić uwagę na jeszcze jedną bardzo ważną kwestię. O ile, w ocenie tego Sądu, nie można polemizować z ustaleniem, że analizowany przepis jest zgodny z Konstytucją, o tyle można zakwestionować, że ma on charakter imperatywny oraz, że znajduje zastosowanie bez względu na odmienne uregulowanie tej kwestii w umowie. Sąd Rejonowy zważył, że ma to istotne znaczenie w kontekście zagadnienia intertemporalności. Analizowany przepis wszedł bowiem w życie z dniem 3 grudnia 2011 r., podczas gdy umowa obowiązywała do dnia 15 lutego 2012 r. Z chwilą zatem upływu terminu, na jaki umowa była zawarta, znalazł zastosowanie przepis § 17 ust. 4 tej umowy, który określał zasady wypłaty wynagrodzenia za dalsze korzystanie z gruntu. W ocenie Sądu Rejonowego nie mógł więc w sprawie znaleźć zastosowania art. 39b ustawy, który nie może jednostronnie zmieniać postanowień umów wiążących strony. W przeciwnym razie doszłoby do naruszenia podstawowej zasady prawa cywilnego, tj. zasady równorzędności stron stosunku prawnego, co dotyczy również Skarbu Państwa, który w stosunkach cywilnoprawnych zajmuje sytuację równorzędną z obywatelem.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że ustawodawca nie przewidział żadnych regulacji intertemporalnych. Nie wskazał, że nowy przepis ma mieć zastosowanie do stosunków prawnych istniejących w dniu wejścia w życie ustawy. Co więcej, inne podejście byłoby skrajnie bezprawne, gdyż zezwalałoby de facto zmieniać umowy, której stroną jest Skarb Państwa poprzez inicjatywę legislacyjną.

Z powyższych przyczyn Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanego i uznał złożone oświadczenie o potrąceniu za nieskuteczne. W tym zakresie zaznaczył, że wyliczona kwota 15.070,46 zł z uwzględnieniem pięciokrotności wywoławczej wysokości czynszu nie znajduje uzasadnienia w materiale dowodowym. W umowie wskazano, że wysokość czynszu stanowiła równoważność 30 dt pszenicy w stosunku rocznym, a sposób naliczania czynszu od poszczególnych składników przedmiotu umowy określał załącznik nr 4 do umowy. Do akt nie załączono jednak załącznika, co też w świetle art. 6 k.c. obciąża pozwanego. Po drugie, zdaniem Sądu pierwszej instancji, nie było podstaw do zastosowania art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Strony łączyła umowa dzierżawy, która określała wysokość wynagrodzenia z tytułu bezumownego wynagrodzenia - wynosiło ono wysokość dotychczasowego czynszu wraz z karą umowną w wysokości 25% tej opłaty. Skoro zatem strony w umowie przewidziały inny sposób wyliczania wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości, to oświadczenie o potrąceniu wierzytelności należy uznać za nieskuteczne.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. przy założeniu, że strona pozwana przegrała sprawę w przewarzającej części, a tym samym winna jest zwrócić powodowi koszty procesu w łącznej kwocie 4.371 zł.

Z powyższym wyrokiem w całości nie zgodził się pozwany, wnosząc w apelacji o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 39 b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, poprzez błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że przepis ten nie ma charakteru bezwzględnie obowiązującego, a w konsekwencji oświadczenie o dokonaniu potrącenia należy uznać za bezskuteczne, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do uznania go za bezwzględnie obowiązujący, bez względu na postanowienia zawarte w umowie;

2. naruszenie art. 6 k.c. polegające na niewłaściwym zastosowaniu zasady rozkładu ciężaru i bezpodstawne przyjęcie, że w toku procesu pozwana nie udowodniła w jaki sposób ustaliła wysokość czynszu, podczas gdy z treści pism przedłożonych przez pozwaną wynika wprost, że powód był informowany przez (...) o zamiarze naliczenia opłaty z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości w wysokości pięciokrotności wywoławczego czynszu dzierżawnego w przypadku nie wydania nieruchomości, zaś powód przyznał, że w piśmie z 16 października 2012 r. pozwana określiła wysokość ciążącego na nim zobowiązania z tytułu bezumownego korzystania z działki nr (...) w M., obręb S. i wniósł o nie obciążanie go tą opłatą, wreszcie powód w piśmie z dnia 26 października 2012 r. przyznał, że uznał potrącenie wadium wpłaconego do innego przetargu przez (...) z tego samego tytułu.

W odpowiedzi na apelację afirmując ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i wywiedzione na ich podstawie przez Sąd Rejonowy wnioski, czyniąc je podstawą faktyczną rozstrzygnięcia w sprawie, dzieląc tym samym w całości zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji stanowisko, że powództwo na gruncie podniesionych twierdzeń, zgłoszonych zarzutów oraz naprowadzonych w sprawie dowodów okazało się zasadne. Nie stwierdzono także uchybień natury procesowej, których zaistnienie - sąd drugiej instancji byłby zobligowany brać po uwagę z urzędu. Z tych względów Sąd Okręgowy, jako sąd meriti, przyjmując za własne zarówno ustalenia faktyczne, jak i dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną, nie znajduje potrzeby ich powielania. Poczynione prawidłowo przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne nie były zresztą pomiędzy stronami sporne. Także w apelacji skarżąca nie kwestionowała dowodów, które posłużyły do tychże ustaleń, zasadności apelacji upatrując w ocenie prawnej dochodzonego roszczenia dokonanej przez przyzmat zastosowania art. 39b ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

W okolicznościach niniejszej sprawy, niezależnie od charakteru powołanego powyżej przepisu, zagadnienia bezwzględnego jego obowiązywania czy intertemporalnych założeń ustawodawcy, dla oceny zasadności zgłoszonego w pozwie roszczenia wiążące znaczenie przypisać należało oświadczeniu o potrąceniu. Istota sporu sprowadzała się bowiem nie do kwestii zasadności żądania zwrotu wadium, a do oceny dokonanego przez pozwaną potrącenia. Podstawową kwestią wymagającą rozstrzygnięcia pozostawała zatem skuteczność potrącenia wierzytelności pozwanego z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości z wierzytelnością powoda z tytułu wadium wpłaconego w związku z przetargiem z 19 kwietnia 2013 r., którego pozwany dokonał w piśmie z 30 kwietnia 2013 r. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy również przyjął, że przedmiotowe potrącenie nie było skuteczne. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, a co zdaje się umknęło apelującemu, oświadczenie o potrąceniu nie wywołało skutku z przyczyn, na które od początku postępowania wskazywała strona powodowa, a sprowadzających się do niewykazania sposobu wyliczenia kwoty zgłoszonej do potrącenia. Nade wszystko jednak pozwana nie wykazała, że osoba która złożyła podpis pod oświadczeniem z dnia 30 kwietnia 2013 r. czyli „p.o. DYREKTORA - J. M.” była osobą upoważnioną do składania oświadczeń woli w zakresie prawa materialnego w imieniu (...) w S.. Z tych zatem chociażby względów powództwo należało uznać za uzasadnione. Skoro bowiem powód domagał się zwrotu wpłaconego w wysokości 25.500 zł wadium, a pozwana konieczności jego dokonania co do zasady nie kwestionowała, to wobec przyjęcia, że potrącenie nie nastąpiło, wadium podlegało zwrotowi w całości. Mając na uwadze, że pozwany zwrócił wadium w wysokości 10.429,54 zł, tj. ponad potrącaną kwotę, a oświadczenie o potrąceniu nie wywołało skutku, trafnie Sąd Rejonowy w konsekwencji zasądził na rzecz powoda pozostałą, podlegającą zwrotowi kwotę 15.079,46 zł.

W ocenie Sądu Odwoławczego niezależnie do pominiętej zupełnie przez pozwanego kwestii umocowania do złożenia oświadczenia o potrąceniu, wbrew zapatrywaniu (...) przy ocenie prawidłowości wyliczenia mającej podlegać potrąceniu należności prymat należało dać umowie stron. Jak prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, dzieląc w pełni stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 10 czerwca 2016 r. (IV CSK 628/15), w niniejszej sprawie art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa nie znajdował zastosowania. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że powód przez pewien okres, po wygaśnięciu umowy, korzystał z dzierżawionej wcześniej nieruchomości, niemniej jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, to, że umowa przestała być podstawą prawą dla dzierżawcy do dalszego władania nieruchomością rolną Skarbu Państwa, nie wpływa na ważność jej postanowień. O ile więc w umowie ustalono inny niż przewiduje 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa sposób określenia wysokości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości bez tytułu prawnego (a przepis ten nie ma charakteru bezwzględnie wiążącego) to strony są związane zawartą umową. Jako niezasadny okazuje się tym samym, pierwszy z podniesionych w apelacji zarzutów dotyczący naruszenia art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

W świetle powyższego, jeżeli nawet w okolicznościach niniejszej sprawy miałyby dojść do potrącenia, to niewątpliwie w kwocie znacznie niższej, obliczonej w oparciu o umowne założenia. Pozwany powołując się na wyliczenie potrącaną kwoty 15.070,46 zł wskazał na uwzględnienie pięciokrotności wywoławczej wysokości czynszu. Z akt sprawy czy stanowiska pozwanego nie wynika natomiast, jaka była wysokość czynszu, w jaki sposób pozwany ją wyliczył. W umowie wskazano, że wysokość czynszu stanowiła równowartość 30 dt pszenicy w stosunku rocznym, a sposób naliczania czynszu od poszczególnych składników przedmiotu umowy określał załącznik nr 4 do umowy. Do akt sprawy tak w postępowaniu przez Sądem pierwszej instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym, nie został załączony powyższy załącznik. Strona pozwana nie sprostowała więc obowiązkowi wykazania sposobu wyliczenia czynszu, nie przedłożyła na tę okoliczność żadnych dokumentów. Uniemożliwiła tym samym ustalenie, czy kwota w wysokości 15.070,46 zł byłaby kwotą zasadną, zwłaszcza że powód od początku kwestionował prawidłowość obliczenia kwoty potrącenia, nie kwestionując zarazem powstania przesłanek do jej naliczenia.

W kontekście kolejnego zarzutu dotyczącego zasad dowodzenia ponownego przypomnienia wymaga, że istota potrącenia polega na dokonaniu kompensacji, w sytuacji gdy dwie osoby są wzajemnie w stosunku do siebie dłużnikami i wierzycielami, by mogło dojść do potrącenia muszą więc istnieć dwie wierzytelności. (art. 498 § 1 k.c.). Stosownie natomiast do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zgodnie z tym przepisem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. W myśl zatem ogólnej zasady na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie w określonej wysokości. Przyjmując bowiem ustalony podział faktów na tworzące prawo, tamujące powstanie prawa oraz niweczące prawo należy wskazać, że faktów prawotwórczych w zakresie podstaw zarzutu potrącenia powinien dowieść właśnie pozwany jako wywodzący z nich skutki prawne. W świetle przedstawionej powyżej argumentacji przyjąć należało, że pozwany nie wykazał zgłoszonej do potrącenia wierzytelności. W toku postępowania apelacyjnego nawet nie dążył do wykazania wysokości tego roszczenia, konsekwentnie forsując teorię o bezwzględnym charakterze regulacji zawartej w art. 39b ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Reasumując, przy kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że argumentacja odnośnie spornej materii przedstawiona przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest trafna i znajduje oparcie tak w przepisach, jak i orzecznictwie.

Mając na względzie całokształt powyższych rozważań Sąd Okręgowy - na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą postępowanie w drugiej instancji, a na koszty te złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika reprezentującego powoda w kwocie 1.800 zł (§ 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt

2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie,
Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.).

SSO (...)SSO (...)SSO (...)